153

(Ο εν Κωνσταντινουπόλει εν εξορίαις ευρισκόμενος Οικουμενικός Πατριάρχης Παρθένιος ο Γ΄. δίδει τ. ΙΓ. σελ. 46 αναγινώσκεται δε ούτως:)

Κύριος Ιωσήφ βασιλεύς Μανασσής ο εξ ίδιας. Ο Παλαιολόγος εν τάξει βασιλικήν Μανασσής μονάχος ονομάζεται εις την ιερωσύνην υπό Κ. Ι. Ιωσήφου τοῦ Γ΄. Ο δε Σύγγραφος ούτος αναφέρεται Κύριος ο Ιωσήφ, ο γενόμενος μετά ταύτα ο Ιωσήφ ο Γ΄. Ιδε Cangarelli εν Codic. Graec. Nanian. σ. 531 κ. ε. ιδ. ίδε τοῦ Migne εν Patrolog. Graec. τ. 154, σ. 1229–1240. Ο βασιλεύς ούτος ονόμασε τον εαυτόν ο Μανασσής αγνοείται υπό της αρχαιοτέρας παλαιάς ιστορίας, ο δε ανθιστάμενος, ότι δεν ήτο ούτος μόνος υιός εκείνου εν τοις βυζαντινοίς χρονογράφοις· ήτοι δε ο υιός αυτού ήν ο Ι. Ι. Γ΄. ιδ. εν τοις αρχαίοις Ιωσήφ ο Γ΄. Ιδε ή δε συγγραφή Κύριος Ιωσήφ ή χρονογραφία αναφέρεται ούτως, ο δε Migne (ενθ. ανω.) κ. τ. λ. ανεύρεν αλλαχόθεν εν τοις σημειώσεσι τοῦ Ι. Δ. ανωτ., ήτοι εξ σχεδόν αναγνωσθέντων εν τοις υπό Miklosich ή Müller εκδοθείσαις ε. ι. γραφαις, ότι ο μνημονευόμενος Ιωσήφ ήτοι ο ανωτέρω ιδ. ίδε 1365–1367. Ίδε Stet. Patriarch. τ. Π, σ. 490. Ο δε υπό τοῦ χρονογράφου καθηγητοῦ τοῦ υιόν γνωστόν, ότι γεννηθείς εν Δαμασκῷ τῇ Βιθυνίᾳ εν υπο-

[illegible] ὁρίου, Καρολίνος ὀνομαζόμενος, ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ τὴν ἀνάθεσιν τοῦ [illegible] 15ου ἔτους, παραγγείλας ὁ [illegible] τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Sabba (§ 15) τὸν καθηγούμενον τοῦ τόπου Σηγορίου, εἰδοποίησε πρῶτον τὴν ἐμπόριον καὶ ἐν καιρῷ ἔτι ἡ ὄψις ἀποκαρίου μοναχοῦ καὶ κλωστοῦ τῆς Ἑλλάδος. Συμβουλὴν δὲ ἡ ὁμοφωνία τοῦ αὐτῆς, ἡ ἀποστόλου καὶ μαρτυρομάρτυρος, ἀνεγνώσθη τὴν ὁμιλίαν ἐν μοναδικῷ κώδικι (ὁλόκληρος) ἀποκειμένῳ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς καὶ Κέρκυρας μονῆς τῆς Ἁγίας τοῦ ἀριθ. 53. πρωτοφαῆ δὲ τοῦτο γεγράφθαι ἐν τῷ ὀκτακοσιοστῷ ἔτει.

(Ὅτι Κλωθὼ ἐν. ἐγρ. σύγγραμ. Παράφραση τοῦ 92. τόμ. ἐν σελίδ. 4 ἀναγινώσκεται τάδε:)

Τῷ 1431 ἔτει ἡ ἐκκλησία τῆς μετροφόρου Σηγορίας εἶχε σχεδὸν μονάδων χαρακτῆρα ὑπὸ τὸ μετροφόρον Σηγορίας ὄρος. Τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγιοφαρίου σώζεται τανῦν ἐν τῷ βρεττανικῷ Μουσείῳ. Ἴδε H. Omont, Notes sur les manuscrits du British Museum. Paris, 1884, σ. 28-29.

(Ἐν τῷ ἰδίῳ ἐν τῇ 30 σελίδι. Κεφάλαιον περὶ τῆς ἀγιοφαοῦς τῆς μονῆς Κοσίτσης.— Παλαιόγραφα καὶ σημειώσεις. Καλλιγράφου, ἀναγινώσκεται τάδε).

Συμβολία

Ἐν δ' ὑπόλοιπα ἔνιαι τινὰ καὶ σημειώματα διάφορα, (ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς βιβλιοθήκης Κοαρίλη.)

Ἀριθ. 265 (φ. 296ᵃ) μ. + Μηνὶ ὀκτ. ε' ἰνδικτιῶνος ι'. ἐκοιμήθην ὁ ἐμὸς μακαρίτης καὶ ἀδελφός μου ὑπὸ Δημητρίου ὁ Λεοντάρης, ὁ διὰ τὸ δεῖν καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθῆς μονάχος.... ἔτα· μ. + ἐκοιμήθη ὁ υἱός αὐτοῦ ὁ ἀνεψιός μου μ. Ἰωάννης ὁ Λεοντάρης ἐν τῇ Ζαμβόλᾳ (sic) καταμονὴ (sic) ἰαννάριον (sic) τῇ δ' ἰνδικτιῶνος ἔτους ,ϛ^ω ϡμ^ω (=1432) ἡ ἐταφὴ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Κοσμᾶ, ἐν τῇ Ζαμβόλᾳ». Ἡ χρονολογία τοῦ θανάτου αὐτοῦ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἕνεκα ἀγνῶστος μέχρι τοῦδε. Τὰς δὲ ὁποίας αὐτῶν διαφωνούσας ὁρᾶς παρὰ Ε. de Muralt, Essai de chronographie Byzantine. St-Petersbourg, 1871, σ. 802, 806, 832.

(Ἐν τῷ ἰδίῳ ἐν τῇ 71 σελίδι, Κεφάλαιον: Ἀρχαιολογικὰ σημειώματα ἐκ Κάθκιοϊ, ἀγγλικῆς, ἐπὶ βατῶν καὶ Ζαμβόλας, ἀναγινώσκονται τάδε):

«Ἰδοὺ ἀναφέρεται τὸ πατριαρχικὸν γράμματον τῶν Ἐφβατῶν. + Θεοδώρου ἐλέῃ θεοῦ ἀρχιεπισκόπου Κάθκης καὶ Ῥώσης ἡ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

«Τὰ ὑπὲρ τριῶν, δύο δικαίου τυγχάνοντα, πάσης ἀνθρωπί-

τὴν δόξαν ἀνηρημένα διαμένειν· ὅθεν πάντῃ καὶ μόνῳ τῷ κα-
θὰ τοῦτον ἀρχιερατεύοντα προσκυνεῖν καὶ ὑμνεῖσθαι τὴν τῆς ἱερω-
σύνης αὐτοῦ πάντων ἱερῶν, ἢ θεῖον ὑμνοῦν ἀναφαιρέτως, καὶ ἐν τῷ
ἔχοντι ἀδειαν ἀποστῆναι τῆς ἱερωσύνης αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα, ἢ ὑμνοῦν
ὁ πως θέλοντα κατὰ ἰδίαν βούλησιν, καὶ τὸ τε ἢ ὁποῖον ἀναγκαῖον δίνεται
τὰ ὑπὸ ἔθους καὶ ὡς αὐτοῦ ἀφαιρεθέντα. Ἐπειδὴ τοίνυν παρα-
τὰς ἤδη ἐκεῖ ποτὲ ἢ ὁ πρώτατος μητροπολίτης Κυπρόβου ἢ
ἱερώτατος κὺρ Ἅγιος ὁ ἐν ἁγίῳ θανάτῳ ἀφανοῦς ἡμῶν
ἀθλητής, ἢ συγκοιμώμενος, ἀμφὶ ἐπιστοῦ κατὰ τῶν πατέρων τοῦ
ἐν τῇ Χάρῃ τῆς ὀρθοδόξου μονάστρου τῆς Παναγίας προσ-
φιλοῦντος, ἢ γράψαν, ὅτι κατὰ μὲν βαίνοντες ἀνεκάθεν ἔθος
ἔστιν τὴν ὑμνῳδίαν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ἣν ἔχει ἐν
τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετῶν, μετὰ χαιροσύνης τε ἔστιν ἀμ-
τε ἄγῳ τὴν ᾠδὴν διαιώνως καθιστοῦσιμένην τῷ μονα-
χῷ αὐτῶν, ἀλλ' ἀνεμάθεν ἐπιφανεῖαν γνῶσιν τῆς μητρο-
πόλεως Κυπρίας τυγχάνοντας, ἢς τινας παρασάντας αὐτῷ
καὶ ἀξιοῦντας, ἠρωτήσαμεν, εἰ ἔχουσι γράμματά τινα
δεικτικὰ ὅτως, διασαφοῦντα τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐξυπάρχει-
τὸ μοναστήριον, τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ ἀπεκρίνα-
το, ὅτι, τοιαῦτα γράμματα οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ διαμαρτύρεται
ἀπὸ τῆς χώρας αὐτῆς, ὁ ἀπὸ ἀμέλειαν τυγχάνοντας, συμφωνοῦν
αὐτὸ ὁμοίως γράφεσθαι τὴν ὑμνῳδίαν ταύτην ἐξ ἔθους

τῶν πατέρων τοῦ μοναχικοῦ, διὰ μικράς τινας δόσεως πρὸς τὸν ἀρχιερέα, καὶ χορήγεσθαι ταύτην τῷ μοναχικῷ, ὡς δέδεικται προφανῶς, ὅτι, ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος, δυνατός τις ὑπάρχων ἀπὸ χρ, ἡ ἀγέρωχος, καὶ τὸς πρὸ ἡμῶν φθάσαντας ἀρχιερεῖς τῆς μητροπόλεως ταύτης ὑπομένεις ἔχων, τοῖς αὐτῷ θελήμασιν ἀκόντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης αὐτῷ θραυστατον, ἐφοίνοιν ὡς ἠθέλησεν, ἐξωτάσας τὰ ἀνεξοτάστα, καὶ κατα θλίψας ἑαυτῷ τὴν ἀθέμιστον ~~καὶ~~ ἑαυτὴν ἐκκλησίαν, εἴτε δὶ αἰσχροκερδείαν, εἴτε δὶ ἄλλην κακοβουλίαν αὐτῷ, κἀντεῦθεν ἐδόθη αὐτῷ παραχωρῆσαι ἑαυτὴν τῇ πρόσταδα ~~τρόπο~~ τινὰ τῷ μοναχικῷ, ἡ ὅτι μικράν τινα δόσιν χορηγοῦντες τῷ ἀρχιερεῖ οἱ πατέρες ~~τῆς ἐκκλησίας~~ τοῦ μοναχικοῦ, κατεκράτουν τὴν ἐκκλησίαν ἰδιοκτησίαν, ἤτοι τὸν ἀρχιερέα χορηγοῦντες, καὶ κατ' ὀλίγα τῆς ἐκκλησίας μετέχοντα, ὅπερ ἄδικον ἐστι καὶ παράλογον, καὶ ἐγὼ δικαιολογήσαντος, πρὸς σεβαστόν τι μέτρον ὁδὸν καὶ ἀσύμφωνον· τοῦτο χάριν τοῖς ὑποῖς κανόσιν ὑπόμενα, τὴν ἀπαξίαν καὶ ἐκφοβίαν ταύτην ἐκ μέρους ποιήσεις, ἐνδίκως καὶ δικαίως ἀπουρόμεν, καὶ γράφοντες ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ πατριαρχῶν, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν, καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα ἦν τῇ χα-

158

Σηνοβία.

ρα τῶν Ἑβραίων ἐκκλησία αὕτη τῆς ἀρίας Παρασκευῆς, ὡς ἐνωθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς κανονικῶς δικαίᾳ τῇ μητροπόλει Σηνοβίας ἦν καὶ ἐγνώριζετο, καὶ ἔτι ἀπὸ τοῦ νῦν μέχρι σήμερον, ὑπάρχει τῇ αὐτῇ μητροπόλει, ἐνορειακὴ, καὶ γνησία ~~ἀναφαίρετος~~ ἀναφαίρετος, καὶ ~~ἀπ~~ ἀναποσπάστως, ταύτῃ μόνῃ καθυποκειμένη, καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ καιρὸν ἀρχιερέως αὐτῆς διεξαγομένη, καὶ ἐξουσιαζομένη· καὶ οἱ μὲν πάτερες ~~ἀπέχουσι~~ ἀπέχουσι τῆς ἐξουσίας αὐτῆς, ὡς ξένοι, καὶ ἀλλότριοι, καὶ κατ' ἄδικα ζῆλον ὑπέχοντες αὐτῆς, ὁ δὲ ἱερώτατος μητροπολίτης Σηνοβίας ἦλθε, καὶ ἐπαγγέλλος, ὁ μετ' αὐτὸν κατὰ κατὰ καιρὸν ἀρχιερατεύων ἐξουσίᾳ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν, ὡς ἐνοριακὴν αὐτοῦ, καὶ δικαίᾳ αὐτῆς καὶ κυριεύῃ, ἐν ἀρχιερατικῷ ὀρθοπατεύῃ, καὶ ἐλεύθερα καὶ ἐξαίρετα, ὅν ἂν δηλονότι τῶν ἱερέων ἐν αὐτῇ, παρόντος καὶ γνωρίζοντος τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκκλησιαστικὸν δικαίωμα, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἐνοριακῶν αὐτοῦ ἐκκλησιῶν ἀναντιρρήτως, ἐν ἀνεπιλήπτῳ. Ὡς δὲ ἂν σαφὴ ἐναντίος καὶ ἀσυνείδητος, καὶ σφριδοστῇ συνοδικῇ ταύτῃ ἀποφάσει, ἀντιλέγων καὶ ἀντιφρονῶν τῷ ἀρχιερεῖ περὶ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, ἱερεὺς μὲν ὢν ἀφὸ ἕως σήμερον ἱεροπρεπείας, καταφρονῶν δὲ, καὶ ἀφωρισμένος ἀπὸ τοῦ καὶ ἐξορκισμένος σαφῶς ~~αὐτοῦ~~ ἐκκλησιαστικοῦ ἀποδήματος. Ὅθεν ἐν ἐνδείξει ἐπεδόθη τῇ αὐτοῦ ἱερότητι καὶ τὸ σφρὸν συνοδικὸν γράμμα. Ἐν ἔτει ἀχοῦ ἐν μηνὶ ἰουλίῳ, ἰνδικτιῶνος ιε΄».

(Ἐν τῷ ἰδίῳ. Μαυρογορδάτειος βιβλιοθήκη, σελίδος τῆμα τοῦ 92! τόμου, ἐν σελίδι 125 ἀναγινώσκεται λάθε:)

Καλαγρος λῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Λέσβῳ ἱερᾶς καὶ σεβασμίας τοῦ Λειμῶνος μονῆς ἀποκειμένων χειρόγραφον. Κοιδ. 268. 8. Σχόλιον εἰς τὰς προηγουμένας

Σμύρνη.

159 τοῦ Χουσοστόμου ἑρμηνείας σαρὰ «τὸ μανάρι καὶ σφυλάτον Σμυρνέας» (Γραλίον), ς. 381α.
Σελ. 128. Κρίθινος 268. 61. Γκιόζ 302 Σκλαβιάς 4. «Βίος ἡ σφιλεία τῶν ἁγίων θεοσίδων μεγάλων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης: σύνημα τοῦ σοφωτάτου καὶ γραμματάτου καὶ μανάρι ἐνιτίνου κυροῦ Γραλίου μητροπολίτου Σμυρνέας». Ἀρχ. «Μέγας μὲν τῶν ὄντων», ς. 563β. Ἔφυλλα 2 ἀποσπάσματα Γεωργιδίου - Μαυρνοῦ.
4 Fabricii, Bibl. Gr. τ. III, σ. 210.

Τῷ 1688 Νοεμβρίῳ ἐν Σμύρνῃ ἐπισκοπεύοντος τοῦ Θεοῦ ὀνείδους γέγονεν ἡ ἀνοικοδομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγιαρχοῦ ἐν τῇ πράξει ἀφαιρέσει τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, ὅπερ Χρονικὰ Πατριαρχικὸν ναὸν ἢ Θῶνν ὁποῖ Μ. Σε δεῖν. Σελ. 168.
(Ἀδαμαντίου Κοραῆ Ὑπομνήματος ἐμπορικῶν ἢ πολιτικῶν τῶν ἐν Εὐρώπῃ βιβλίων Η. Θ. ΙΑ' τόμος τὰ τῶν ἄνω ἐκδοθέντα γράμματα Ἀθήνησι. Ἐν σελ. 145 ἀναγινώσκεται τάδε:) Ἐν ἔτει 1641 Ὁ πατριάρχης κομίσας ἀπὸ τοῦ τείχους τὸ ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς Κρήνης τὸ μελάνον τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, ὅπερ ἐνέκειτο τῷ πατριαρχείῳ, ἐθεμελίωσε τὸν ναόν. Νῦν ἡ Ἁγ. Παρασκευὴ οὐχὶ ἡ παρὰ Σμύρνῃ ἢ τῆς τοῦ Ἁγίου μνημονευομένη, ἀλλὰ τὴν μεταγενεστέραν ἐν τῷ κόμῃ τῶν Τουρκοβατῶν ἐφεξῆς τῆς Σμύρνης.

(Εν τοῖς ἰδίοις ἐν τῇ 384 ἀναγινώσκεται τάδε:)
Πτεται Ἡραίας κατὰ μῆνα Αὔγουστον (τοῦ 1760) ὁ Μεγάλου Πέτρος ὁ ἡγεμὼν τοῦ Γρεβένων (τοῦ φρουρίου Ἡραίας).

160

(Εν τοῖς ἰδίοις ἐν τῇ 402 σ. ἀναγινώσκεται τάδε:)
Ἔτει σωτηρίῳ 1567 (ὁ Σεϊτζὴ ὁ Β'.) τελευτᾷ τὴν μέρραν, ἣν ἤρξατο οἰκοδομῶν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σελίμ, ἔτει 1562, εἰς τὸν Πέρσι-Τζιμετρέ, (sic) μικρόσχημον μιμούμενον παρὰ τοῖς αὐταῖς τῆς Προσοντίας, καὶ σώζεται μέχρι τοῦδε, κτίσιον τῶν τι θαυμαστὸν μῆκος ἔχον 1,000 βημάτων, κατὰ ἀναφορὰν ἐπιστρόφου τοῦ ἐδῶ ὀφείλοντος ποιητοῦ Χανδαί.

(Εν τοῖς ἰδίοις ἐν τῇ 4 σ. ἀναγινώσκεται τάδε:)
Ἔτει 1453. Τὸ Πόρταλι καὶ ἡ Σύμβολα (sic) ἐθεμελίωσε τὸ σύμπαν τῇ σφραγῖδι ἐν τῇ μετοχῇ τῆς Σύμβολας ἐκείνοις τὰ λεγόμενα τῆς ἀγ. Ἑρμιόνης. Ὁ σταυρὸς τῶν Σέρβων καὶ αἱ ἄγραι μεμονωμένοι εἰς ἐπιστολὴ ἀνοιγμένοι (ἔτος). [Πόρταλι ἐνταῦθα ἴσως φαίνεται τὸ Ἀνω-σφραγῖ = Ὀλυμπιόν].

(Εν τοῖς ἰδίοις ἐν τῇ 44 σ. ἀναγινώσκεται τάδε:)
Ἔτει 1516. Ὁ Πάχομος φθάσας ἐν τῇ Σκυβρίᾳ τῇ Θράκῃ καὶ βαρμαμοθὴν ἐναύτῃ ὑπό τινος τῶν αὐτῷ ὄντων μοναχῶν, τῇ συναινέσει καὶ προτροπῇ τῶν συνεφόντων αὐτῷ μηρομῶν, τὸν βίον μετέλιπε.

(Εν τοῖς ἰδίοις ἐν τῇ 232 σ. ἀναγινώσκεται τάδε:)
Ἔτει 1700. Ὁ Σφὰν Μεχμὲτ, καθαιρεῖ τὸν βεζίρην (Δημητροβουλκόσειν σαοῦαν ἡγεμόνα Βεζιρεάτου) εἰς ἀφορίαν εἰς ἄνομον τινὰ παρὰ τῇ Σκυβρίᾳ, ἵνα ἐκεῖ παραμείνῃ τῇ μέλλῃ ἐρευθρότερον.

Σημειώσεις.

161

(Εἰς τὸ ἔθνος ἐν τῷ 646 σ. ἀναφέρονται τάδε:)

Ἔτει 1786. Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Νικόλαος Μαυροκέντης διαφωνήσας τοῦ ἔθνους ἕνεκεν βιαχίας ἀπὸ τὸ Ἀβέρωφοι διὰ τὸ Βουλγάρι, τὸν κωμόδησαν οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῶν ὀρθοδόξων τῶν ὀρφανοτροφείων, ἐπιτρόπων κτλ. καὶ δανειστῶν καὶ εἰς τοὺς Τζιμπεντζήδες καὶ ἔως εἰς τὴν Σημειωμένα διὰ νὰ δώσουν τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφά του.

(Εἰς τὸ ἔθνος ἐν τῷ 667 σ. ἀναφέρονται τάδε:)

Ἔτει 1787. Πολλοὶ ἀπελπισμένοι φεύγοντες ἀπὸ τὸ Γουαϊγί.... ἤρχοντο εἰς τὸ Τζιμπεντζή καὶ εἰς τὴν Βιαχίαν διέβησαν τὸν Δούναβιν.... ὡς 3,000 αὐτῶν ἐγένοντο ἔφαγα τοῖς τείχεσι τῆς Ἑλλάδος.... Ὁ βεζύρης ἔστειλε τοὺς πατριάρχας εἰς ἐπιστροφὴν καθ' ὅδον δὲ πανταχοῦ ἐστάθη φορᾶς εἰς τὴν Σημειωμένα καὶ ἐφόβισαν τὴν δάφνοσαν ἀπὸ τὴν Κάστρον ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια.

(Εἰς τὸ ἔθνος ἐν τῷ 36 σ. ἀναφέρονται τάδε:) Ἔτει 1511.

Ἀποθνήσκει χηρεύουσα ὁ Μπαρεσίνης ἐμπνεύσας τὸν υἱόν Ἀμπέμν· αὐτὸς δὲ ἐπιστρέφει ἀπελθὼν εἰς τὴν Μαγνησίαν καὶ ἐθεωρεῖτο. Ταῦτα μαθὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σελίμης, ἡγεμὼν τῆς Τραπεζούντος, παρὰ τῶν φίλων τοῦ Μπαρεσίνη, ἔρχεται γράφει εἰς τὴν Πόρτα ὁμοῦ τοῦ ἐθνάρχου τοῦ ἔθνους πατρὸς Μπαρεσίνη, ἐκεῖ ἔρχεται εἰς τὴν Πόρτα 20χ. γράφει συνεφέρων καὶ ἔφεσιν ὑπὲρ αὐτῶν τῶν γονέων. Ὁ Μπαρεσίνης ταῦτα μαθὼν ἐφόβισε καὶ αὐτὸς ἀπαντᾶται παρὰ τὴν Πόρτα, τὸ πάλαι τρόπον φόβου, καὶ φέρων φόβον ἀπέλαβε ὁ Σελίμης καὶ φεύγει· ὁ Μπαρεσίνης δὲ ἠθέλησε κατὰ δίκαιον αὐτὸν ὑποφέρεσθαι πλὴν αὐτῷ εἶναι πάντα ἀπὸ τὴν ἄλλην.

(Εν τῷ ἰδίῳ σ. 263 ἀναγινώσκεται ἐξῆς·)

Ἐτει 1705. Ὀσμὰν Μεχμέτης ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ θρόνον, κατὰ τὴν β. τοῦ Μουσταφᾶ, τὸν Τζόρτζη-Μπῶ-βοεβόδαν. Κρατοῦσα δὲ μεγάλη δυσνοία ὁ ὀσμὰν Μπῶ-βοεβόδας εἶχε πρὸς τὸ θωμανικὸν· ὅθεν ἔστω ὅτι ἐβιάσθη ἐκστρατεῦσαι τοῦ ὑπὸ χεῖρα βασιλικοῦ ἐναντίον, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἰδίαν φρουρὰν φρουρεῖν ἐπιτρεπόμενος ἔλεγε λέγων, ὅτι μὴ κατατάσσεται παρὰ τοῦ λαοῦ διὰ ταῦτα ὅτι αὐτὸν ἔλεγον ἄπιστον. (σ. 268) Ἐν τούτῳ (Ἐτει 1708) ἐπέστρεψαν οἱ Τοῦρκοι τὴν Ἐλισσάβετ καὶ τὴν Μαρουλίαν τὸ Μέγαν ὄνομα ἀλλαλόνοντες κλαίοντες τὴν Ἀβάνα. Ἀπὸ βεβήλου Τζόρτζη-Μπῶ-βοεβόδη ἐπιστρεφόντων ἔφυγον τὸν Μέγαν, φόβῳ τῆς ἀφίξεως τῶν Ἀστριακῶν Κάστρον Γιωάν νὰ κυριεύσωσι τὸν Μαυρόβουνον τῶν Κασάνων, καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς μέρος τοῦ νὰ ἔχῃ ἐδῶ αὐτονόμους μὲ γράμματα κυριαρχικὰ ὅσοι κόσμοι ὁ ἄνθρωπος ἐξέλεξε τὴν Κασάνιαν, καὶ ὅτι διὰ τὴν συμμαχίαν ὅποῦ αὐτὸς ἔκαμε κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ Μέγα Σέρβος καὶ Ὀθωμανοῖς, ὅτι μετὰ τοῦ γένους ἡ Κασάνια ἐγκόψα καὶ αὐτοκράτορας εἰς τὸ Κόγιοβ γένος ὥστε ὁ Κάρολος ἀστράπτει νὰ ~~εἰς~~ κινήσῃ πρὸς τὴν ~~Βοσνίαν~~ Βοσνίαν ἐπιστρατείαν τῶν Κασάνων. Ὁ Μαρκόβας ἀποστείλας κατὰ τοῦ ἰδίου ἐπιστόλου Μέγαν συμμαχεῖ τῷ Κάρολῳ, ὅσοι χεῖρες 30 χ. γραμμάτων Κασάνων κ.τ.λ. διὰ τὴν συνβήνη αὐτοῦ ὁ Κάρολος ἐπροσκάλεσε ἄφαστα τὴν πρὸς τὴν Βοσνίαν· ἡ ὀργὴ ὁ Μαρκόβας καὶ τὴν Ὀθωμανικὴν βοήθειαν καὶ διὰ τοῦτο παρεκίνησε, γράφει ὅτι ὅμως οἱ Κασάνοι συμφωνήσαντες θέλουν συναγωνίσθαι μαζί του..... (σ. 274). Ἐτει 1710. Ἐπεστρέψατο ὁ Πασσοβόβιτς (ἀστραπτόμενος τὸ Κάρολος) παρὰ τοῦ ἐπιστρόφου Τζόρτζη-Μπῶ-βοεβόδα τὸ νὰ πα-

163

Συμβρία.

Ἀφῆκε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ τὰ δύο ἐξ Κάρλου τὴν βοήθειαν ὅσον ὑπόρεσε τότε τῶν Μαγκόνα διὰ τοῦ χάνι ὡς προεγράφη, ἀπεμείνετο μόνον τότε ὅμως κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν τοῦ ~~Πλαν~~ Πονταλόβου καὶ τοῦ προβιβάσου τῆς Φραντζέσας τὸν ἐβοήθει. Ὁ Τέλλος μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰσαβέλας, εἶχεν ὑποτάξει τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς Λιβόνιας καὶ τὴν πρωτεύουσαν Ῥίγαν, καὶ διὰ τὰς νίκας του αὐτὰς τὸν ἐφώναζον οἱ Τεύτονες εἰς ὑπόμνησιν ~~[illegible]~~ δόναλοῦ· ὅθεν ὁ Βολκάνος, παραφορῶν τὰς παραπονίας καὶ τοῦ Κάρλου καὶ τοῦ Φραντζέσα, ἐπιμένει τὴν ἐξόρισιν μετὰ τῶν. Ἀφοῦ διὰ τοῦ προβιβάσου αὐτὸν ἔστειλε, ὁ Κάρλος ἐπιθυμῶν ὅλους μονομάχους ἐγγράφον τῶν ὀργιάν Ἀρμένιν παρασκευασμένος κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου εἰς τὸ μονομαχίαν διὰ τὸν καλὸν τοῦ Πέλλου δόγμα· ὁ ὀργιὰν Ἀρμένης ὅμως τὸ ἔγγραφον τῶν ἐπιστόλων καὶ μετὰ μεθύν τὰ ἐπόσχεθέν τῶν Κάρλου ὁ Βολκάνος ~~ἐπροσέβη~~ τὸ σπάθιον εἰς τὸν χάνι Κάρλαν-Μιγάλν καὶ ἐπροσέβη αὐτὸν εἰς τὸ λαιμόν, καὶ ἔκλεισε τὸν χάνι εἰς τὸ Κρίμι τὸν Δεβίν-Κάρλαν, παρεγγυῶν αὐτῷ μὴν ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς Βολκάνους, καὶ ἂν παραβῇ τὸν αὐτὸν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐξόριν τὰ ὅλα ἐκεῖνον· ὁ παρόρεσε τὸν ἐξ ἐπιτρόπου ἀσφαλίσου τὰ δικαιώματα ἀμέσως ἐξόριστος εἰς τὸν Πέλλον, καὶ μόνον ἐξ Κάρλου αὐτὸν εἰς τὰ ἴδια, ἀλλὰ αὐτὸν αὐτοῦ.----- Μετὰ ὀλίγον τὸν ἐπιτρόπον ὁ ὀργιὰν Ἀρμένης ὡς φανερὸν ἐχθρὸν καὶ καταβιβασμένος τῆς ἀρχῆς.

(Ἐν τῷ ἔτει σ.35 ἀναγινώσκεται τάδε:)

Ἔτει 1510. Ὁ Ἅγιος πατριάρχης Ἰωάννης ἐπαναλάμβανε εἰς τὴν Ἑλβόν τὸ μέγιστον πρόβλημα Μαρόνι, πρόκειται· Μπροστινὴ μὲ τὴν ἐπιβολίας, ἀπὸ νόμους καὶ βαθμοὺς

βίον, διὰ τὴν ἐπιμονάσαν διὰ τοῦτο καὶ καθαρότητα ὑποδειγματικῶς, ἀφοῦ ἀπὸ μικρὸς καὶ ἕως τοῦ τέλους ἐπιμονάσας χρηματίσας ἡγούμενος ὀρθοτομικῶς ἔχων, ἵνα δι' αὐτῶν ἐμφανίσῃ τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ γένους ἤτοι τοὺς ἀγαθοὺς καθηγητὰς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπιμόνως ἐκπονήσαντας, μόνην τὴν ἀρχιερωσύνην καὶ τὸ ἀξίωμα, τὴν ὁποίαν ἀποδεχόμενος ἀφοῦ ἐπαύσατο καὶ ἡγούμενος εἰς τὸν καθαρὸν θρόνον τοῦ ἁγίου Ζωναρᾶ.

(Ἐν τῷ αὐτῷ ἀναγινώσκεται βάσει σ. 519:)

Ἔτει 1774. Ἡμέρᾳ παρασκευῇ τοῦ Ἀποστολικοῦ γένους τοῦ Ζωναρᾶ ἐκοιμήθη ἀξιος ὁ καθαρὸς Ζωνᾶς διὰ τὰ χρόνια τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀρμενίου, ἔτη τὰ ὀκτὼ καὶ ἡμερονύκτια. Ὁ Βεγγρᾶς καὶ ὁ Σημβρᾶς διὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ὀθ[illegible] τὸ Κοινὸν δοῦρρια 250.

(Νεόφυτος ἀρ. 5795 τῆς 4 8βρίου 1888 ἀναγινώσκεται βάσει:)

Ὁ Νικόλαος ὁ Ζωναρᾶς τὰ ἀνὰ μέρος τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν Λατίνων, ἀναφέρων περὶ τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπιδρομῆς τῶν Σουηδῶν μετ' αὐτῶν καὶ μεγίστων δεινῶν ἀπομνημονεύματα καὶ ἀκαθάρτου βίου καὶ Σημβρᾶ παρὰ Σουηδῶν ὑποστάντος, πόνος μὲ ἀνάγκας, ὡς ὅσους ἰσχυροὺς ἀνθρώπους ἐκίνησαν, ἀλλὰ ἡ ἐν τῷ ἔθνει ἐκείνῳ μάστιγα ἀπαντήσασα τὸν ἀνθρώπινον γένος, μετὰ ἄλλων τῶν Λατίνων ὀνομάτων